

INHOUD

- Advertenties.
- Heemkundige uitstap.
- 'n Jaar in Gods vrije natuur.
- Gezegdes en spreekwoorden van bij ons.

Heemkundige Kring v.z.w. "Norbert de Vrijter" Lille

Rek.nr 954-7353871-55

"Norbert de Vrijter" V.Z.W.

p.a. Jos Aerts, Boskant 17

2275 Lille

afgiftekantoor 2275 Lille

M E D E D E L I N G

- **Heemkundige uitstap op zaterdag
26 augustus. Meer in het volgende
contactblad.**

DRIEMAANDELIJKS KONTAKTBLAD
VAN DE HEEMKUNDIGE KRING
'Norbert de Vrijter'

**Twaalfde jaargang nr 49
augustus '95.**

insert-reklame

INSCHRIJVEN HEEMKUNDIGE UITSTAP

Datum : zaterdag 26 augustus 1995.

Vertrek : aan de kerk te Lille om 8.00 uur.

Terug : ongeveer 20.00 uur

Leden betalen 750 frank per persoon en niet leden 950 frank.

In de prijs is alle inkom en het eten inbegrepen.

Er dient wel op voorhand bij de inschrijving te worden meegedeeld wat men als hoofdgerecht eet.

U heeft de keuze uit :

- Hanoloregebraad
- Half haantje
- Vleesbrochette

Inschrijven kan tot **15 augustus** bij : Jos Willems
Heiend 7
275 Lille
Tel.: 014/880266

Later inschrijven kan niet meer!

*****

Opgravingen Poederlee

De heemkundige kring is opnieuw gestart met de opgravingen op de Regendonck te Poederlee.

Elke zaterdagvoormiddag proberen wij het geheim van het "kasteel van Poederlee" te ontluisteren. Vrijwilligers zijn nog steeds welkom en kunnen zich melden bij Jos Willems of kunnen ter plaats hun diensten komen aanbieden. Van het gemeentebestuur hebben wij ondertussen een tweede kast voor in het gemeentehuis ontvangen, waar wij onze eerdere vondsten in kunnen tentoonstellen.

EEN HEEMKUNDIGE UITSTAP NAAR ...DE VOET VAN DE VLAAMSE ARDENNEN

Een van de "tradities" die onze Heemkundige Kring in ere houdt, is de jaarlijkse 'Heemkundige Uitstap' op de laatste zaterdag van de vakantie, zijnde anno 1995 dus ZATERDAG 26 AUGUSTUS.

Gids is ons medebestuurslid Walter Van den Branden, thans woonachtig in het "verre" Oost-Vlaanderen. Verwondert het u dan dat deze uitgave in het teken staat van molens, brouwerijen, kastelen, musea, lekker eten en...Oost-Vlaanderen? Nee toch?

Een autobus brengt ons naar een van de twaalf watermolens van de Zwalm, een idyllisch bijriviertje van de Schelde, waar we worden onthaald op dé lekkernij van de Vlaamse Ardennen: de mattetaart. En na de busrit van 1½ uur zal je ook wel aan een hartige drank toe zijn.

Een wandelingetje, afhankelijk van het weer, over onder andere een eeuwenoude Romeinse heirbaan, laat ons kennis maken met de verrassende, mooie streek.

Genoemde heirbaan leidt ons naar **Velzeke**, waar we een bezoek brengen aan het *archeologisch museum* - enig in zijn soort én een voorbeeld - waar we een Galloromeinse opgravings-site bezoeken om daarna een korte rondleiding in het (ook voor de leek) bezoekenwaardige museum zelf te krijgen. De conservator is onze gids.

In Velzeke bezoeken we ook de *parochiekerk*: merkwaardig om tweeërlei redenen. De kerk zelf is opgebouwd met atbraakmateriaal van Galloromeinse villa's en in de kerk wordt Sinte-Wilgefortis vereerd: de enige vrouw die heilig werd omdat... ze een baard heeft.

Met wat moeite zoeken we het zeer landelijke dorpje **Cotthem** op. Je vindt het echter nergens vermeld op de landkaart. Het hoort thans onder Sint-Lievens-Houtem. In 't Groene Dal'(de naam dekt volledig de lading) staat voor ons de rijkelijke tafel gedekt met als menu: Soep - Honoloregebraad, Half haantje of Brochette met sausen en frietjes "à volonté" - Koffie met versnaperingen. Een "must" voor de gastronom!

Herzele, een klein liefelijk stadje, heeft heel wat moois te bieden: een burcht, een brouwerij met de enige brouwmeesteres op de wereld, een piepklein stadhuis met een grote beiaard. Wij brengen uitgebreid een bezoek aan het plaatselijk *kasteel*, de eeuwenoude *standaardmolen 'Ter Rullegem'* en de even merkwaardige *stenen zetelkruisende molen 'Ter Rijst'*. Van deze molen werd gezegd dat hij "behekst" was, omdat er meer dan twintig jaar aan was gewerkt om hem draaivaardig te krijgen. Tot in 1991 met Kempische ("van bij ons", dus) vakkennis en vakmanschap de vloek werd gebroken.

Meester-brouwer Ignace Van Den Bossche verwacht ons om 16u30 in de knusse brouwerij van **Sint-Lievens-Esse**, een van de vele kleine streekbrouwerijtjes die Zuidoost-Vlaanderen nog rijk is. Na een rondleiding krijgen we een echte "degustatie" aangeboden. Zeggen u de namen 'Buffalo' en 'Pater Lieven' iets?

Tijdens de terugweg kunnen we niet voorbij het monumentendorp **Grimbergen**, in de schaduw van Brussel. Hier houden we even halt in het alweer idyllische *Guldendal*: een uitgelezen kans om met een kleinigheid de inwendige mens te versterken en gezellig na te praten.

Dan is het nog een drie kwartiers rijden tot in Lille.

Een even gemoedelijke als gevarieerde tocht, zo dachten wij. Dus: rijd mee!

'N JAAR IN GODS VRIJE NATUUR (vervolg)

Half maart 1918 - 1919

Spoedig kende ik al de huizen in de buurt van buiten, maar ook van binnen, met al de inwoners hun naam en toenaam. Alle straten en paadjes, naar en in het veld. De Geitenstraat, de Oevelenberg, het Valveken, de Hoekzijstraat en de Kiekenhoek. 't Zand en het Moereind te Wechelderzande. Een nieuwe wereld en een nieuw leven stelden zich voor mij open. Het boerenleven met stal en schuur. Het zeikkot en het turfkot, het assekot en het varkenskot. Paarden en koeien, katten en muizen. Een klokken met kleine kuikens, waarvan ik dacht dat het klein vogeltjes waren, maar toen ik een wilde pakken, kreeg ik met moeder hen te doen. Klein geitjes die zo koddig konden huppelen in ons weike nevens ons huis. Klein varkens en kalfkes. een paard zien veulen en het veulen zien zuigen. Ik mocht meerijden op het paard zijn rug samen met mijn kameraad Jefke, op het paard van nonkel Charel. En met de koe van nonkel Charel voorbij ons huis, de Geitenstraat in, onder in de karbak, zo dat vader die op de tafel zat te werken aan de venster die uitzicht gaf op dat straatje, me niet kon zien! Dacht ik?

Alle dagen nieuw en wat anders, zoals het seizoen meebracht. Was dat een leven en beleven. Altijd was ik op weg met mijn kameraad Jef. Het kwam zo ver dat ik thuis moest vragen om buiten mijn behoefte te mogen doen. Dan zegde vader: "Hij zal weer wel weg pissen. Ik was nog wel jong en klein, maar als de oudste, waren er toch altijd werkjes die ik moest opknappen of bij helpen. Ouders zijn hierin niet begrijpend genoeg. Dat was nog de tijd dat kinderarbeid niet verboden was.

Op 'n keer was ik er weer vandoor "gepist" en moeder wist wel welke richting. Zij kwam mij zoeken bij mijn kameraad Jefke. Net, de moeder van Jef, had ons nog maar pas gezien aan de "binnenkant" vertelde het brave mens aan moeder. Wij hadden ons moeder zien komen, maar zij had ons niet gezien. Aan de binnenkant stond een afdak met daaronder, boven de doorgang wat houten latten en boomtakken op. Vlug als een kat wij daar boven op en zaten juist boven het hoofd van onze moeders. Zo hoorde wij hun gesprek. Maar van die rakkers was niets meer te horen of te zien. Als de moeders verdwenen waren verlieten wij onze schuilplaats en konden ongestoord verder spelen. Die thuiskomst zal wel weer verlopen zijn als vele andere; met de gevolgen in natura.

In het najaar en de daar op volgende winter heb ik zo vele uren na de schooltijd moeten doorbrengen met bieten, maar nog meer met raaptollen in stukken snijden voor de geiten. Die raaptollen waren zo hard, dat ik die zware tolleren tegen mijn borst moest drukken om ze te kunnen snijden met het broodmes. Jaren later heb ik mijn pakje nog gezien dat ik voor die operatie speciaal moest dragen, met doorkerfde voorkanten en verhakkelde knopen.

Op een zondagnamiddag mochten mijn kameraad Jefke en ik met nonkel Charel mee naar de herberg van Janneke Gort (Wuyts) in de "Kiekenhoek". Daar heb ik voor de eerste maal een grammofoon gezien en gehoord. Zo een vierkantig kastje met een groten hoorn boven op. Aan de zijkant van het kastje was een draaier gelijk bij een koffiemolen om op te winden en dat meer geluid als muziek voortbracht. Toch waren er veel toehoorders.

Nevens die stammet van Janneke Gort woonde brouwer Les (Sas-Verrellen). Hoe ik daar binnengeraakt was, weet ik niet meer, misschien een boodschap doen voor vader. Maar wat ik me nog goed herinner is dat ze daar een dochter hadden van mijn leeftijd. Een lief schoon en vriendelijk meisje, Bernadette. Bij Jan van Giek onze geboort was ook zo een lief meisje, Tienieke. Die kwam nog al eens naar ons Marieke spelen en naar ons Bethake zien die nog in de wieg lag.

Met dat Bethake heb ik veel geduld moeten "leren" hebben. Die moest af en toe slapen, maar dat was een vlotte rakker. 't Schijnt dat ze kon lopen op haar 9 maanden. Ik als oudste kreeg dikwijls als taak te wiegen tot ze sliep. 'k Heb er altijd veel van gehouden, maar toen zijn er wel momenten geweest dat ..... dat durf ik hier niet schrijven. Hoeveel geduld heeft ons moeder voor en met mij moeten hebben.

Dat Fienieke Jacobs is vroeg gestorven, zo iets rond haar 12de jaar. Het nieuws van dat overlijden heeft me toen erg geschokt. Het was een schoon en lief meisje en om gaarne te zien moet ge niet oud zijn.

Het was donderdagnamiddag en donderdagen was het maar een halve dag school. Met Jef als leidsman trokken wij door veld en kant en bemerkte een boom waar een specht in nestelde. Jef ging leerke staan en ik kon en dierf goed klimmen. Ik tegen den boom tot ik met mijn hand in het spechtenkot kon. Maar die vader of moedervogel zat op de nest of waren het de jongen, die begonnen zo geweldig te blazen dat ik zonder verzinnen mij naar beneden liet glijden. Neen, daar was ik de man niet voor.

In de zomer was het zo heerlijk barvoets lopen en konden wij lekker pootje baden in het "laakske" een 3 à 400 m van onze woning in de richting Wechel. Maar als bij het baden het water tot boven onze knieën kwam, maakte we rechtsomkeer en dachten al aan verdrinken.

Na die mooie zomer vol avonturen en belevenissen volgde de herfst. Achter de tuin van onze woning in de Geitenstraat stond een klein huisje en daar woonde toen den Dikke van Perkes en Fien van 't Schrans. Karel van Echelpoel en zijn vrouw, toen nog een jong en kinderloos gezin.

De eikels, de vruchten van de eikeboom waren rijp en hingen gereed om te vallen aan de takken. De langdurende oorlog had de mensen alles leren benutten wat kon dienen als voedsel voor mens of dier. Eikels werden toen opgekocht om te dienen als surogaatkoffie en bittere, de afval als dierenvoeding.

Charel en Fien, voorzien van een ladder en lange stok, gingen dan eikels slagen. Ik mocht met hen mee gaan en eikels rapen voor eigen rekening. Die eikels gingen we dan verkopen aan Charel van Keskes, die woonde in het kleine huisje tussen de twee molens in het akker. In die woning lag in een kamerke al een grote hoop van dat goedje.

't Is rond die tijd dat de oorlog een einde nam. Men noemde dat "wapenstilstand" gevierd op 11 november. De Duitse legers trokken zich terug. 'k Zie en hoor ze nog marcheren en trekken richting Oostmalle - Herentals. Met alle mogelijke vervoermiddelen begeleid door een muziekkapel en zie die nog al spelende aan ons voorbij trekken. De schuiftrambone vond ik het tofste.

Ons Marie en ik zaten op de werktafel van vader aan het raam dat uitzicht gaf op de grote weg en de Geitenstraat. De veldkeuken maakte halt en werd opgesteld aan ons huis voor in de Geitenstraat. Zo konden wij de werkzaamheden van de keukenpiet op veiligen afstand en van dichtbij volgen. Hij was met een zeer grote pollepel in de soep aan 't roeren en toonde ons een groot been van een koe, dat hij uit de soep nam. Welk zijn juiste bedoeling was konden wij raden. Het zag er een vriendelijke kerel uit. Zeker blij dat hij naar huis mocht.

De winter 1918-1919 is bijgebleven als een lange harde strenge winter, met veel sneeuw en ijs. Als gevolg van de vele regen was het "laakske" buiten zijn oever gelopen en stonden de beemden er naast blak. Door de aanhoudende vorst was dat een buitenkans om baantje te glijden op die vlakke ijsspiegel. Zo waren we daar aan 't slibberen (sliesten of glijden) en had ik de richting genomen naar het "laakske". Gelukkig stond er nog een houtstruik waar ik kon aan vastgrijpen of ik was in de beek getuimeld.

Na dat vriesweer volgde sneeuw. 't Was op een zaterdag, de sneeuw lag zo dik dat er op de weg naar het dorp één voetspoor was vrijgemaakt met een troefel nevens de tramlijn. We waren op weg van de school naar huis, al de kinderen van den "Achterstenhoek" op één rij achter elkaar. Onderweg kreeg ik hevige buikkrampen en moest persé een grote commissie doen. Op zij van dat baantje gaan zitten was onmogelijk, zo dik lag de sneeuw. Heb ik me daar geweld aangedaan om toch maar thuis te geraken. Dat half uur gaan was te ver en eer ik thuis was, was het gebeurd. Moeder heeft me thuis wel uit de nood geholpen. Die miserie ben ik nooit vergeten.

Ons Marieke was omstreeks 5 jaar en ging ook in die koude winterperiode mee naar school. Wij bleven 's middags onze boterhammen opeten bij nonkel Jan, in het dorp, die was postmeester te Lille en woonde dicht aan beide scholen, rechtover de ingang van de meisjesschool. Het koffiëbuske droegen we mee en 's morgens konden wij om beurten onze handen verwarmen aan dat buske.

Honger hebben wij gedurende die 4 lange oorlogsjaren niet moeten lijden, als was dat een tijd van mateloze armoede en grenzeloze ontbering voor zeer veel mensen, bijzonder in de stad. Op de buiten had in die tijd ieder zijn tuintje en een geitje, dus wat groente en wat melk aangevuld met wat levensnoodzakelijke artikelen die men kon bekomen bij het "commiteit". Als gevolg van die langdurende koude en dat harde winterweer was ik ziek geworden en moest verscheiden dagen afwezig blijven in de klas. Toen ik voor de eerste maal terug aan school kwam en mijn onderwijzer meester Laenen me weerzag zegde die man : "Ha, suikermanneke, zijde daar weer". Dat affront heb ik moeilijk kunnen verwerken. Die mijnheer, die in de Kerkstraat in het dorp woonde, kende de afstand van die Achterstenhoek naar het dorp en hoe koud en killig de wind in de winter in het "Akker" kon zijn. Meester Laenen was anders een plezante onderwijzer. Voor en na de klas was hij een vaste klant in de café bij de "Kopere". Hij vertelde dikwijls over jagen en de jacht. Hij was zelf een verwoede jager. Met de lessen nam hij het niet zo nauw. Ik zat naast mijn kameraad, Jef van Nette, op de eerste bank. Wij waren waarschijnlijk wel de twee kleinste uit de klas. Terwijl de Meester aan het bord, juist voor ons, stond te schrijven, sprongen wij achter zijn rug over de bank en dat stoorde hem zelfs nog niet. Hadden wij hazen of konijnen geweest, misschien wel.

Van uit de achterstenhoek ben ik alleen te voet naar Mie Broos die woonde op het "Heike" te Vorselaar moeten gaan om zalf. Mie Broos was tot heel ver in de omtrek gekend en vermaard voor hare zalf om zweren te genezen. Als gevolg

van de schaarste moest ik een stukje boter meebrengen, het hoofd-bestanddeel van die zalf, en kreeg dan van haar wonderzalf. Deze was verpakt in een mosselschelp. Verscheidene mensen zaten hun beurt af te wachten op banken van planken op stoelen gelegd langs de muur van de woonkamer. Mie Broos, een oud mens lag te bed in diezelfde kamer waar haar dochter het cliënteel moest bedienen. Van den Achterstenhoek tot Mie Broos en terug was een afstand van rond de 15 km en dan alleen te voet, met klompen aan de voeten, voor een ventje van zeven jaar. "Wablieft".

Mijn eerste kommunie heb ik te Lille gedaan met goede vrijdag, dat was geen plechtigheid als nu. Ook op m'n eentje met blokken aan mijn voeten. Wel nieuwe en schoon geschilderd met kapleerkens, dat was warm. Schoenen waren toen niet meer te koop of te krijgen.

Einde augustus mocht ik met vader de toemaat gaan "afzien" in Poeiëls broek. Wij gingen van af de Aa-brug langs deze rivier tot aan de Heerlebrug in het gebroekt. Daar moesten wij terug over de Aa. Niet over een brug, maar over 2 bomen, naast elkaar gelegd in 't midden ondersteund door verticale balken van uit het water. Daar zijn we dan overgekropen met de knieën op de ene en de handen op den andere boom en dat water onder ons, zo breed en zo diep, met levende vissen in. Vader kon niet rechtop gaan over die bomen als gevolg van zijn handicap en voor mij scheen het ook te gewaagd. We bereikten toch veilig de overkant. Vader heeft dan een koop "geschalmt" en zegde : "die grote berk op den dijk, die boom met zijn witte schors moet ge onthouden, om de ligging van de beemt terug te vinden". De dijk was de scheiding tussen de hei en de beemden en de weg waarlangs het hooi in het voorjaar en de toemaat in het najaar met de kar werd vervoerd.

Op de "toemmaatkuipdag" heeft vader die voorafbepaalde koop gekocht. Die moest ons moeder dan vanuit de achterstenhoek gaan droog hooien. Bij goed droogweer duurde dat proces en dat geloop een drietal dagen minimum. Het toeval wilde dat in die hooiperiode een donderdag viel, een halve dag school en toen ben ik recht uit de school alleen naar Poeiëlbreek gegaan om moeder te helpen. Moeder had mijn boterhammen en drinken bij. Dat gebroekt, zo een grote vlakte met die grote, brede rivier, die vele mensen die in de weer waren met toemaat hooien, liet een geweldige indruk na. In den achterstenhoek waren ook wel enige beemden maar kleine perselen met kanten van schaarhout rond en gras dat te zuur was voor een geit, die zeer kieskeurig is wat voedsel betreft.

'k Herinner mij ook nog, niet St-Niklaas, dat is een rijke Heilige, maar wel de "Greef". De Greef van halfvasten. "Zo mager als een greef", was een oud gezegde, en vier jaar oorlog en ontbering had die man ook geen deugd gedaan. Voor de oorlog zongen de kinderen: De Greef van half vasten

Wat heeft hij mee gebracht
Een haantje op een stokske
En daar wat boven op.

Ons Marieke en ik zette ook onze kloon in de schouw met 'n pee en 'n raap voor zijn ezel. De greef had er een briefje ingelegd: "Goed voor een ganzenspel." Die Mijnheer de Greef, ik ben er zeker van, had ook liever meer gegeven. Dat ganzenblad hebben moeder en ik de volgende zondag samen gaan kopen in de winkel bij Stef Molekes en daarbij nog een suikerstok. Dat ganzenblad heeft langen tijd dienst gedaan.

Stef Molekes met haar winkel en ook herberg, woonden recht over de steenweg op Gierle. Haar naam was Stefania Proost, ook een nog ongehuwde tante van mijn kameraad Jef. Gedurende de warme zomerdagen stond aan de binnenkant of koer van haar huis een emmer met fris water en een tas, waar de kinderen, die van ver naar de school kwamen, van de Achterstenhoek, Oevelenberg, de Houtzijde of het Rolleke naar hartelust konden drinken.

Zo werd het half maart of juist 19 maart 1919 en moesten wij weerom verhuizen en wel naar Poederlee.

Ik was het nu pas gewoon en vond het leven in de Achterstenhoek zo plezant en boeiend dat ik aan mijn ouders vroeg om daar te blijven bij mijn kameraad Jef van Nette. Net, de moeder van Jef was er mee akkoord als ik van thuis mocht. Uiteindelijk overwon de echte moederliefde en wij vertrokken naar Poeiël.

Karel Van Peer

Gezegdes en spreekwoorden van bij ons.

=====

- Van zijne "tek" (neus, oren, gat) maken.: druk praten in negatieve zin.
- Die kan men niet aan zijne "kettel" komen.: die kan men niet te pakken krijgen. Een kettel is een gekloven braambessentak die gebruikt werd bij het strovlechten.
- 't Was "hujet" over gat.: overhaast en daardoor slordig te werk gaan. Hujet= hout of stok waarmee men op het achterste van een trekdier slaat om het op te jagen.
- Kop over kloten omver.: een tuimeling maken.
- In den "eik" zetten.: zich opsmukken.
- Iemand een "pee" steken.: een loer draaien.
- Iemand 't "fas" afsteken: een loer draaien.
- Om "pen en enk" roepen.: om hulp roepen. In feite is het vragen om een testament te maken.
- Zijn "melk" optrekken.: ophouden met spreken.
- Hij kwam niet uit zijn pijp.: zich niet blootgeven.
- Ter "kernobis" komen.: verplicht te voorschijn komen met tekst en uitleg.
- Wat uit zijn "botten" (voeten) slagen of kletsen.: praten zonder inhoud.
- Ne kop lijk nen "voze tol".: meestal na een drinkgelag. Voze tol = droge raap.
- Op iemands "kap" zitten.: de zondebok zijn.
- Nen "kloot" aftrekken.: iemand beetnemen of foppen.
- Nen "scheut" doen.: snel groeien.
- Er met zijn "klak" naar smijten.: zo maar wat vertellen.
- Om "zeep" gaan of 't is om "zeep".: sterven of stuk gaan.
- Die is helemaal "tieteloe".: gek of zwakzinnig.
- Een "buts" blazen.: een sisser oplopen.
- Een "kemel" schieten.: blunderen.
- Nen "post" pakken.: blunderen.
- Dat zijn "kloten van witvis".: waardeloos.
- Ik kom eens "aanvieren".: op bezoek komen. Vroeger kwam men zo binnen om aan het haardvuur met een "kempstek" zijn pijp te ontsteken, na ze eerst met een "kwajoengen" (buntpijl) te hebben opengemaakt.
- Een gezicht lijk een "sijspanneke".: bleek zien.
- 't Is er "ermettig" mee gesteld.: triestig.

- 't Is er "pinneke dun".: moeilijk rondkomen.
- Vast in zijn lijf zijn.: niet graag afdokken.
- 't Was weer een "hoos".: verkeerd afgelopen.
- Zijn "hot" volslagen.: gulzig en veel eten.
- Op zijn "zip" krijgen.: ontgoochelen in wedstrijden.
- "Gerellig" gesteld.: in erbarmelijke toestand.
- Da's iet van "keskeschiet".: zo eenvoudig als vroeger met een luchtbuks een kaarsje doven.
- De deur stond "vierklauwes" open.: wijd open.
- Van den "bak" gestoten.: verstoten zijn.
- Zijn (haar) gat of kont eraan veggen.: alles laten gaan.
- Zijn "snaffel" niet kunnen houden.: niet kunnen zwijgen.
- Met een ei zitten.: problemen hebben.
- Uit de "kant" komen.: kleur bekennen.
- In zijn "pijp" of "kot" kruipen.: zwijgen en zich afzonderen.
- Er hangen pruimen (kersen) op lijk de "groes".: zo dicht als gras.
- Er een "preut of een gat" van door gaan.: snel rijden, praten, werken,...
- Nen "totter" maken.: zwaar vallen.
- Zijn "kazak" omdraaien.: van mening veranderen.
- Zijn eigen "opvreten" of "dikmaken".: zich ergeren aan iets.
- Zijn tong inslikken.: zwijgen.
- In zijn "krammen" schieten.: kwaad worden.
- Van toeten of blazen weten.: van niets weten.
- Een groot "blad" of "toot" hebben.: veel praat hebben.
- Er van onder "peiren".: gaan lopen.
- De "pist" in zijn.: verdwenen.
- Den "batavie" jagen.: herrie schoppen.
- Den "bebber" niet houden.: niet kunnen zwijgen.
- Ter "blakke" komen.: te voorschijn komen of halen.
- Hoeter-de-koeter.: hals over kop.
- Rinkaaneenaan.: zonder ophouden.
- Hobbeldesobbel.: oneffen, wanordelijk.
- Lelijk de "didder" hebben.: geplaagd door jicht.
- Geen "sik toebak" meer waard zijn.: niets waard zijn.

Tot hier een eerste lijst die verre van volledig is en in de toekomst zal aangevuld worden.